

РЕШЕНИЕ

№ 1225

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Михаела Касабова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505918 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „Софийска вода“ АД срещу решение от 13.11.2022 г. по гр.д. №57667/2019 г. по описа на СРС, 123 състав, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя срещу З. Ж. Б. кумулативно съединени установителни искиове с правно основание чл.422 ал.1 ГПК вр. чл.415 ал.4 вр. ал.1 т.1 ГПК вр. чл.124 ал.1 ГПК вр. чл.79 ал.1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД за сумата от 1251,18 лв. – стойност на доставена потребена вода през периода от 05.03.2012 г. до 06.01.2018 г., отчетена на клиентски номер 2800022744, ведно със законната лихва от 16.02.2018 г. – датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д. №10770/2018 г. по описа на СРС, 123 състав, до изплащане на вземането, и сумата от 250,44 лв. – обезщетение за забава за периода 05.04.2012 г. – 06.01.2018 г., като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски в исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно и постановено при нарушение материалния закон и на процесуалните правила. Сочи се, че неправилно и необосновано СРС е приел, че ответникът не е в облигационни отношения с ищцовото дружество и че няма качеството на потребител. Поддържа, че в противоречие със събраните по делото доказателства първоинстанционният съд е приел, че не е доказано страните по делото да са били обвързани от валидно, възникнало и съществувало облигационно правоотношение, по което З. Ж. Б. е бил потребител на ВиК услуги, а „Софийска вода“ АД да е доставяло такива. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивният съд да отмени изцяло обжалваното решение и да уважи предявените искиове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна З. Ж. Б. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по жалбата. Не претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо, но частично неправилно по следните съображения:

Предмет на разглеждане в настоящото производство са положителни установителни искове за наличието на вземания на ищеца спрямо ответника за заплащане на доставена и потребена вода за периода 05.03.2012 г. – 06.01.2018 г. и съответната мораторна лихва върху главницата за периода 05.04.2012 г. – 06.01.2018 г.

В първоинстанционното производство в срока за отговор по чл.131 ГПК ответникът е оспорил размера на дължимата сума за начислените от ВиК услуги, оспорил е, че е ползвал сочените от ищеца услуги и количеството на потребената вода. Релевирал е и възражение за изтекла погасителна давност.

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е предоставял ВиК услуги на ответника. В негова тежест е да докаже и че за процесния период ответникът е ползвал ВиК услуги в съответното количество, равняващо се на претендираната сума.

През процесния период е приложим Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, като в пар.1 ал.1 т.2 ДР е предвидено, че „потребители“ по смисъла на закона са юридически или физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят ВиК услуги и юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. Разпоредбата императивно установява кой е страна по облигационното отношение с водоснабдителния оператор, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – на собственост или вещно право на ползване. Съгласно разпоредбата на чл.8 Наредба №4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и канализационни системи, получаването на ВиК услуги става чрез публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на водоснабдителните и канализационни системи или от съответния регулаторен орган. Правоотношенията между страните са регламентирани и от Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор „Софийска вода“ АД, одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-064/17.07.2006 г. Съгласно разпоредбата на чл.2 ал.1 т.1 от ОУ, потребители на ВиК услуги са юридически или физически лица, собственици или ползватели на имоти, за които се предоставят ВиК услуги.

Ответникът не е възразил да е собственик или ползвател на процесния имот в едномесечния срок по чл.131 ГПК, но оспорва представената справка по лице от Служба по вписванията – София, като твърди, че същата не доказва, че З. Ж. Б. е собственик на имота и ползвател на доставяната от „Софийска вода“ АД – питейна вода.

Съществуват две системи на вписване на актовете – персонална и реална.

Вписването при реалната система се извършва по партида на съответния имот, докато при персоналната система то е по партида на лицето. Партидите се откриват по името на собственика, а за имотът, предмет на вписвания акт, се откриват помощни партиди, но само в случаите, когато в съответната служба по вписванията има въведен програмен продукт за водене на такива помощни партиди. Следователно, при действащата персонална система вписването на нотариалните актове за прехвърляне на вещни права се извършва по реда на Правилника за вписванията. В този смисъл са разпоредбите на чл.74 ЗКИР, чл.116 ЗС и чл.1 ПВ. А съгласно чл.7 ПВ, на нотариалните актове се извършват по местонахождението на недвижимия имот, чрез поддръждането на подлежащите на вписване актове в достъпни за гражданите книги.

Видно от представената справка по лице за З. Ж. Б., същият е придобил имота на 22.12.1998 г. чрез покупко-продажба и към 18.09.2019 г. /датата на извършване на справката в Служба по вписванията – София/ няма данни имотът да е отчужден, поради което следва да се приеме, че е собственик на процесния имот и има качеството „потребител“ на ВиК услуги по смисъла на ЗРВКУ през процесния период, противно на приетото от първоинстанционния съд.

Съгласно обвързващите ищеца като абонат на търговското дружество – ответник, и потребител на предоставяните от него ВиК услуги Общи условия – чл.6 т.2 - за ищеца е възникнало задължение да заплати ползваните ВиК услуги за исковия период в 30-дневен срок след датата на фактурирането им /чл.31 ал.2 ОУ/.

За установяване доставянето на питейна вода в обема, съответстващ на претендираната от ищеца цена, по делото е изготвена и приета КСТСЧЕ. Настоящият състав кредитира като компетентно и обективно изготвена съдебно-техническата част от експертизата, в която е отразена стойността на действително потребената вода, с оглед представените отчети. От същата се установява, че процесният имот е водоснабден, като доставяните до него ВиК услуги са начислявани на база за 4-ма живущи за периода 18.07.2011 г. - 11.06.2012 г., тъй като метрологична годност на уредите в имота е била изтекла. Впоследствие, след подмяната на водомерите с нови, измерването на доставяните до имота ВиК услуги е правено на всеки три месеца от проверител на оператора, като съгласно чл.35 ал.2 Наредба №4/14.09.2004 г., а в междинните месеци е начислявана осреднена консумация, която при следващ реален отчет е била изравнявана. За процесния период 05.03.2012 г. - 06.01.2018 г. до имота са доставени ВиК услуги с обем от 617,208 м³ вода, от които 139 м³ са начислени на база.

Съгласно чл.32 Наредба №4/14.09.2004 г., ВиК услугите се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Поради това, съдът приема, че общият размер на дължимите от ответника суми за предоставените му ВиК услуги за процесния период възлиза на сумата от 1180,33 лв., видно от заключението на съдебно-техническата част от КСТСЧЕ. Поради което и на основание чл. 162 ГПК съдът приема, че искът е основателен за сумата от 1180,33 лв.

Възражението за погасяване на дълга за главница по давност е частично основателно. Съгласно ТР №3/18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл.111 б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви, т.е. давността за вземания на „Софийска вода“ АД е тригодишна.

В случая най-старото задължение на ответника е станало изискуемо на 05.04.2012 г., поради което към момента на предявяване на иска /което по силата на чл. 422 ал.1 ГПК е на

16.02.2018 г. – датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение/ е изтекъл тригодишният срок за вземанията за периода от 05.04.2012 г. до 31.01.2015 г., които са в общ размер на сумата 599,34 лв.

Поради изложеното, съдът намира, че предявеният иск е основателен до размера на сумата от 580,99 лв., поради което следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Основателността на иска за лихва за забава предполага наличие на главен дълг, който в случая е в размер на сумата от 580,99 лв. и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно разпоредбата на чл.31 ал.2 от ОУ, потребителите на ВиК услуги са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактурирането им. В този смисъл и съгласно разпоредбата на чл.84 ал.1 ЗЗД, ответникът е изпаднал в забава по силата на цитираните разпоредби на ОУ, без да е било необходимо да бъде канен от ищеца, доколкото задълженията му са били срочни.

Възражението за погасяване на дълга за лихва е частично основателно. Вземанията за обезщетение за забава, възникнали до 16.02.2015 г. /три години преди предявяване на иска/, са погасени по давност. След тази дата ответникът дължи обезщетение за забава в плащането на отделните месечни суми за главница, общият размер на което е 72,88 лв.

Поради изложеното, съдът намира, че предявеният иск за мораторна лихва е основателен до сумата от 72,88 лева, поради което следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за разликата до пълния претендиран размер.

Поради изложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която са отхвърлени исковете за цена на потребена вода за сумата от 580,99 лв. и за лихва за забава за сумата от 72,88 лв., и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените искове бъдат уважени до посочените размери. Решението следва да се отмени и в частта, в която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски в исковото производство за разликата над сумата от 225,82 лв.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на ищеца на основание чл.78 ал.1 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноски за производството пред СРС, съразмерно с уважената част от исковете, както следва: в заповедното производство – в размер на сумата от 13,08 лв., представляваща държавна такса, и сумата от 21,78 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, и в исковото производство – в размер на сумата от 30,49 лв., представляваща държавна такса, сумата от 261,26 лв., представляваща депозити за вещи лица, и сумата от 43,54 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, и разноски за въззивното производство в размер на сумата от 13,08 лв., представляваща държавна такса, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 43,54 лв.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №20066800 от 13.11.2022 г., постановено по гр.д. №57667/2019 г. по описа на СРС, 123 състав, **в частта**, в която са отхвърлени предявените от „Софийска вода“ АД, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***** III“ № ***** , Бизнес център „Интерпред *****“, срещу **З. Ж. Б.**, ЕГН ***** , адрес: гр. София, жк. „*****“, установителни искове с правно основание чл.422 ал.1 ГПК вр. чл.415 ал.4 вр. ал.1 т.1 ГПК вр. чл.124 ал.1 ГПК вр. чл.79 ал.1 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД за сумата от 580,99 лв., представляваща незаплатена цена за доставена потребена вода през периода от

01.02.2015 г. до 06.01.2018 г., отчетена на клиентски номер №2800022744, ведно със законната лихва от 16.02.2018 г. – датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, въз основа на което е образувано ч.гр.д. №10770/2018 г. по описа на СРС, 123 състав, до изплащане на вземането, и сумата от 72,88 лв. – обезщетение за забава за периода 16.02.2015 г. – 06.01.2018 г., и **в частта**, в която **„Софийска вода“ АД**, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***** III“ № *****, Бизнес център „Интерпред *****“, е осъдена да заплати на **З. Ж. Б.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „*****“, на основание чл.78 ал.3 ГПК разноси в исковото производство за разликата над сумата от 225,82 лв., **и вместо него постановява:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 ГПК вр. чл.415 ал.1 че **З. Ж. Б.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „*****“, дължи на **„Софийска вода“ АД**, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***** III“ № *****, Бизнес център „Интерпред *****“, на основание чл.79 ал.1 ЗЗД сумата от **580,99 лв.**, представляваща цена за предоставени ВиК услуги за кл. №2800022744 за периода 01.02.2015 г. - 06.01.2018 г., ведно със **законната лихва**, считано от 16.02.2018 г. до плащането, и на основание чл.86 ЗЗД сумата от **72,88 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода 16.02.2015 г. - 06.01.2018 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №10770/2018 г. по описа на СРС, 123 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОСЪЖДА З. Ж. Б., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „*****“, да заплати на **„Софийска вода“ АД**, ЕИК ***** седалище и адрес на управление гр. София, бул. „***** III“ № *****, Бизнес център „Интерпред *****“, на основание чл.78 ал.1 и ал.8 ГПК сумата от **34,86 лв.**, представляваща разноси в заповедното производство, сумата от **335,29 лв.**, представляваща разноси в исковото производство пред СРС, и сумата от **56,62 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____